

O důvěře a dobré správě advokátního stavu

Jedna z nejpříjemnějších věcí na výkonu advokacie je týmová práce. Tým advokátka a asistentka vlídně domlouvají tiskárně, která chvíli před důležitou lhůtou odmítá vydat příslušný dokument. Tým zoufalých právníků různé seniority ostražitě pozoruje úhlednou, leč rozsáhlou složku velkoformátového tisku a přemýšlí, kde nejlépe ty „plachty“ rozložit, protože je třeba je přečíst, vytáhnout z nich osobní údaje a zařadit je do správné databáze. Tým partnerů advokátní kanceláře svádí, každý rok zpravidla v půlce listopadu, lítý strategický boj o to, zda se budou rozesílat vánoční přání elektronická nebo papírová. Tým advokátka a koncipientka sedí nad třetí verzí memoranda a vážně se zabývá myšlenkou, zda rozdíl ve výrazech digitální a elektronický znamená, že bude třeba přepsat část tři a shrnutí nebo memorandum celé. Tým dvou přes stůl se pozorujících advokátů a jejich klientů, kdy advokátům je jasné, že jejich klienti by spolu mohli udělat dobrý obchod, nicméně nejsou zatím ochotni ke kompromisu. Tým dvou advokátů dvou společností, které uzavřely platnou a účinnou smlouvu, nevěřičně sledující externího poradce, který vážně rozvíjí teorii o tom, že uzavřená smlouva neexistuje a nikdy nemohla platně vzniknout, protože jí daná společnost zapomněla zaúčtovat. Týmová radost, když se podaří transakce nebo vyhraje spor. Týmový šok, když tři věcně identická podání tří různých navrhovatelů se z obchodního rejstříku vrátí v podobě třech věcně zcela odlišných usnesení.

Advokátní týmy, bez ohledu na jejich složení, nejlépe fungují na elementu důvěry.

Důvěra, že se mohu spolehnout na úsudek kolegy/kolegyně a jeho nebo její expertízu. Důvěra projevující se ve věcech klientských: každodenní spolupráci, substitučním zastoupení a plánovaných nebo náhlých absencích. Důvěra projevující se při organizaci a správě kanceláře a vedení týmu. A širší důvěra v nezávislost advokacie, která nás spojuje bez ohledu na to, zda náš tým je malý nebo velký a bez ohledu na to, kde a na čem pracujeme. Důvěra v to, že svobodné povolání pro nás všechny znamená profesní svobodu, která něco stojí a kterou je třeba chránit.

Netvrdím pochopitelně, že důvěra (zde konkrétně například důvěra ve zdravý rozum) se vždy vyskytuje v dostatečném množství. Například když vám vaše kolegyně suše sdělí, že je snad jasné, že partnerem v advokátní kanceláři nemůže být nikdo, kdo nebydlí na Praze 1 (snad proto, že jen tito mohou být v krátké době v kanceláři, je-li to třeba?!?). A vy, když tento bezprecedentně zabeđený názor (bez ohledu na město, kterého se týká) slyšíte, tak přemýšlíte, kterým pevným předmětem by bylo přijatelné danou kolegyni majznout po hlavě. Nebo když při diskusi o zavedení částečných úvazků se vlivný kolega vyjádří, že částečné úvazky u transakční práce nefungují a nemohou fungovat a že budeme motivovat (čti: k brzkému návratu na plný úvazek) ty otravné žadatelky s malými dětmi (nebo děti plánující) tak, že pracující na takový částečný úvazek dostane vždy zapláceno za méně dnů, než odpracuje. A vy, z dobrovolně napsat příslušný vnitřní předpis, se rozhlédnete po místnosti a při pohledu na překvapené výrazy ostatních zavrhnete úvahu, které trestné činy proti životu a zdraví jsou trestné už ve fázi teoretického plánování a rozhodnete se na přípravu daného vnitřního předpisu taktně zapomenout (pozn. naštěstí po něm nikdo nikdy nepátral).

Obecně je moje důvěra v kolegyně a kolegy v kanceláři, kde pracuju, velká. A i moje důvěra v kolegy mimo kancelář. Tam sice mohu dostat na ironický dopis sžíravou odpověď, ale zase vím, že bude ve dvou kopiích a s bezchybnou úpravou. Důvěra je tak pro mě jeden ze základních principů mé práce. Pochopitelně, že i bez ní se pracovat dá, nicméně ne dobře a také ne dlouho.

Se stejným postojem přistupuji k volbám do orgánů České advokátní komory. Mám vysokou míru důvěry ve své kolegy z platformy Moderní advokacie. Některé znám, protože jsem s nimi léta pracovala nebo pracuji, jiné znám z fakulty, jiné, protože se s nimi už léta přetahuji o nejmenovaného telekomunikačního klienta (oni vědí, kdo jsou!). Mám důvěru v jejich zkušenost z výkonu advokacie. Věřím, že vědí, co advokáti, advokátky a advokátní kanceláře chtějí a co potřebují. Víím, že (někteří opakovaně) získali důvěru kolegů při předchozích volbách. Víím, že mají tolik potřebnou zkušenost z předchozí nebo současné práce v orgánech komory. Také víím, že jsou některé věci, ve kterých spolu nebudeme souhlasit. A záležitosti, které bude mimořádně těžké prosadit. A záležitosti, u kterých je velký „hlad“ je změnit, ale které spadají do vnitřní organizace advokátních kanceláří a kde současné možnosti komory ovlivnit tyto záležitosti nejsou vysoké. A že všichni vynaložíme maximální úsilí na to prosadit i obtížné změny, pokud budou k prospěchu advokacie. A že každý z nás má natolik potřebnou zkušenost z provozu kanceláří, ve kterých pracujeme, že k jednacímu stolu přinese praktické a uskutečnitelné návrhy.

Dobrá správa advokátního stavu pro mě stojí na principech plurality názorů v rámci orgánů komory a zkušenosti členů orgánů komory s výkonem advokacie. Mám důvěru v tyto dva principy a v synergii, kterou vytváří. Pluralita názorů pomůže identifikovat potřeby advokátů a advokátních kanceláří i s korektivy, které pomohou najít realistické řešení. S možnou výjimkou diskuse o podobě vánočních přání mi pluralita názorů přijde jako naprostý základ rozhodování orgánů komory. Zkušenost s výkonem advokacie pomůže identifikované potřeby lépe prosadit nebo ochránit, v krajním případě ubránit proti zásahům vně advokacie. Tyto principy mě spojují s týmem platformy Moderní advokacie. Jsem moc ráda, že jsem stejné principy viděla také u kolegů a kolegyně z kandidátky Komora 2.0, se kterými jsem měla tu čest se poznat. Vybuodovali vlastní kanceláře, to vyžaduje odvahu, nasazení, taky trochu štěstí a hlavně přináší neocenitelnou osobní zkušenost. Bude mi ctí se s nimi utkat o hlasy kolegů na sněmu a spolupracovat s nimi! S lehkým zděšením ovšem sleduji některé aktivity některých členů kandidátky Otevřená advokacie. Například vzbuzování zcela mylného dojmu, že v advokacii probíhá kvůli nadcházejícímu sněmu nějaký plošný sveřepý boj. Nebo otevřené dopisy orgánům státní správy s pochybnými právními konstrukcemi a velmi příkladným „střílením do vlastních řad“. Naivní představa, že zaměstnance aparátu komory lze snadno, efektivně a s nízkými celkovými náklady nahradit digitálními pomocníky. I tyto úvahy pochopitelně patří do plurality názorů, byť pro mě osobně obtížně stravitelné.

Všechny nás spojuje výkon náročného, ale báječného povolání. Všechny nás spojuje důvěra, že toto svobodné povolání budeme moci nadále vykonávat za pravidel, která známe a jejichž případné změny společným úsilím můžeme ovlivnit. Věřím tomu, že se nám podaří dál spravovat advokátní stav tak, aby naší největší starostí bylo, jak sehnat a udržet skvělý tým a přesvědčit tiskárnu, že nemá co žvýkat hlavičkový papír. Pro paperless kolegy pak snad jediné starost, jak přesvědčit cloudové úložiště, aby vydalo dokumenty ve správné verzi a se správným certifikátem.

Kandidátů do orgánů České advokátní komory je letos hodně a někteří z nich jsou mimořádně skvělí. Budou-li zvoleni, bude to pro advokacii vysoce prospěšné a nic víc si nepřēju.

Mgr. Hana Gawlasová,
advokátka, Squire Patton Boggs

Další články:

- [Proč musí obhájce u soudu mlčet?](#)
- [Advokátní úschovy a kolektivní vina](#)
- [Buřty, pivo a nenávisť](#)
- [Kolegialita jako klíč k úspěchu](#)
- [O co aktuálně usiluje vedení ČAK?](#)
- [O důstojnosti advokátního stavu](#)
- [O úspěchu restrukturalizace rozhoduje čas](#)
- [Stojí LL.M. za to?](#)
- [Verba docent ...](#)
- [Hodiny tikají každému](#)
- [Justice před soudem](#)